

Det store Udødeligheds Haab

For
Dødelige Mennesker

Bed

En god Vens Dødelige Afgang,
nemlig,

Den i Livet Velærværdige og Seylærde Mand

Mr. Christen Selmer,

Øverste residerende Capellan ved Kors = Kirkens
Meenighed i BERGEN,

Hvis Udødelige Siel,

Dagen efter Valme-Søndag den 28 Martii 1763.

Forlod den Jordiske og Dødelige Deel, som blev nedsadt i

Bergens Kors-Kirke, Dagen efter Christi Opstandelses

Fest den 6 April a. e. i Haab om en ærefuld

Opstandelse.

Til Trøstefuld Betragtning

De Sørgende

forestillet,

af

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

Den Afdødes Med-Broder og gamle

Wen.

Udødelighed! O! et Tordenflag i Dre,
Ved dette store Ord maae mange segne ned;
Et Ord, som sikre Folk ey gierne gidder høre,
For dem det peeget paa den søle Ewighed.

Udødelighed! O! en salig Røst og Stemme,
For Guds udvalde Flok, som har i Himlen Sted,
Hvor de, som all sin Sorg og Kors skal der forglemme,
Saae god Erstatning i den salig Ewighed.

D! lange Ewighed! for de fordomte Sieler,
En Dagter Dagen kand og Nattens Ende see;
Men, hvo kand Saaret, som ulægeligt er, heele?
Hvor Patienters Raab er evig Ach og Bee.

D! korte Ewighed! O! angenemme Stunde
For dem, i Ene har den beste Deel og Skat,
Sin Stands Omverling man sig ønsker ingenlunde;
Thi usind' Nar er der, som en forsvunden Nat.

Bi, som Indbygger' er i disse Døds Pauluner,
Seer Døden dog tilsidst vil ende Livets Laab;
Men Aandens klare Lys det dog ved rare Siuner
Os Dødelige gir Udødeliges Haab.

Hvert Trin vi gior, vi seer blot Døende for Øye,
End meer af Dødniger vt sammensliffet er,
Nu døde Dyr, nu Fugl, nu Fisk vi maae fordye,
Som Aarsag eene er, vi Livet i os bær.

Skal vi ey meer end døe, som just af Døden lever,
Og udi andres Død fand vores Liv?
Jo vist, hvad Under da? De Tanker i os svæber,
Vort beste Liv gaaer op, just naar vi ligge stiv.

Bel meer' vor egen maae, end andres Død os være
Til Fordeel; Thi vi i os Livets Sæd jo bær,
Naar de oplive os, som død for vor Skyld ere:
Vort eget Livs Portrait i egen Død vi seer.

D! store Livsens Haab! opbygt paa faste Grunde:
At knyttet skal igien det engang løste Baand,
Som vantroe, blind Fornuft omsteder ingenlunde,
Som viiger ikke for en Sadducæist Aand.

Det store Væsen, som i Lyset har sit Sæde,
Os Siel og Legem gav, ja, og sit Billede,
Vil han en stakket Tid os kun i Verden glæde?
O! Nej! os Mennesker han meere elskede.

Skal Kierligheden kun gaae ud paa faa Minuter?
Det synes stridigt med en Guld, som evig er,
Naar den indcirklet Tid en Væsenet indslutter,
Man da hans Egenkab jo litte evig seer.

Anstalter viiseste fra Guddoms Kilde hentet,
Skal de kun strekke til udødelige Siel?
Da faaer vi ikke det vor Troe dog havde ventet,
Vor Salighed den blir kun halv og ikke heel.

Jord-dannet Krop! Skal du i Verden Gæde nyde,
At rose dig af Slægt med Guds eenbaarne Son,
Og være borte, naar kun Sielen sig kand fryde,
Da faaer Forløseren jo ey den fulde Lon.

Skal her vort Legems Huus for ham en Tempel være,
Som Døden bryder ned og ey opbygges meer?
Da baade ham og os berøves rette Gæde,
Naar vi i Verden har det bedre her end der.

Skal vores Goël staae i vores Riød forklaret,
For Sielens Dye og vort eget Riøds Forliis?
Vi seer, da beste Deel til sidst ey er forvaret,
Vi mangle Tungen, som bør give evig Priis.

Kom, Patriarcher! frem, og løser denne Knude,
Som Vagtenes Tegne i Riød bar ved Omstikkerelsen,
Er Tegnet borte, saa er Vøsterne og ude,
De ret stadfæstes skal just ved Opstandelsen.

Lad Xerxes sin Armee bestaae og begræde,
At slige tapre Mænd snart samtlig skulde døe,
Det nye forventet Liv os meget meer bør glæde,
Skiøndt vi, ved Døden, er kun som forvisnet Høe.

Selv - kloge Blindhed gaf! du maad dog staae til Skamme;
Thi Skriften er for dig, som en forseglet Bog,
Dog (om du vil) saa kand du Sagen rigtig ramme,
Læs i Naturens Bog, saa blir du noget klog.

Det nu er mod den Tid, af Jorden vil fremkige
Det skjulte Liv af Græs, af Urter, Blomster, Straae,
Som er bevist paa udi Naturens Rige,
Hvad den Almægtig kand mod vort Begreb formaae.

Nu Jorden aabnes snart for Sæden at modtage,
Som kastes derudi, tet som den borte var;
Den kommer Hundredfold med første jo tilbage,
Et Billede heraf i Hænderne du har.

Paa det, der vist maae see i Naadens større Rige/
Som Høstens store Dag hvert Dye rigtig seer;
Thi skulde i det Haab Guds Sandheds Mund os svige,
Da Græs og Urter meer' er end vi Mennesker.

Just i For-Aarets Tid, da alting kom til Lide,
Tog vor Afsøde Ven Sin Afskeed og gik bort
Fra dette Liv for at oplivet evig blive,
Og faae et bedre Liv for det, som her var kort.

Da Martyr-Liggen den saa (førgelig) begyndte,
Sik Han, som Martyr-Sang (†) i Verden har istemt
Til Martyr-Manden hen, og Sig til Stedet skyndte,
Hvor Kors og Marter er og bliver evig glemt.

Uf

(†) Salig Hr. SELMERS Opbyggelige Martyr-Sange
blev udgivet i Aaret 1754.

Af Ham, som har i Kors- og Stride-Kirken været,
Et Lys, et Bidne om det, som for os er sket
Til Frelse, saligt Haab, ja, ogsaa Troelig læret
Om det tilkommende, som endnu ey er seet.

Naturens rare Bund med Naadens Skat man skuer
Paa dette Sted nedlagt i skrøbeligt Leer-Kar;
Er Skatten ikkun god, om Karret ikke duer,
Skat-Mesteren sin Løn og Rente dog vist har.

Lad Opsloe aabne Mund, hvor allerførst Han tæret
Sin Ungdoms Kræfter og de Unge viiset Vey,
Det bliver vist Hans Roes: At Sandheds Ord Han læret,
Saa de, der fulgte det, bedragne bleve ey.

En Boanerges Han i Bergen været haver
I rette Tid for dem, som frem i Synden gik;
Bekymrede og fandt Barnabæ rare Gaver,
Og megen Trost i Nød af Ham mod Synden fik.

Den liden Strudshavns Hiord vel ikke heller tier
Med Roes, som blev af Ham paa Sandheds Beye ført,
Hans Bortgang fra dit Sted i manges Ried end svier,
Som fandt sig vel ved Ham, det har mit Øre hørt.

In Paaske Festens Tid var endet udi Graven,
Hans Jordist Deel blev lagt, da man erindrede
Den Store Broder, som har sovet udi Haven
For os, og efter Død sig levende lod see.

At give ham og os det Haab, vi og skal møde
Til lige Herlighed udi Opstandelsen;
Han, som blandt Sovende, bær Navn af Første Grode,
Til Herlighedens Sted for os er gaaet hen.

Udødelige Siel! som maae i Jordist Hytte
Besværet være her, O! Salig ret Du er
Naar Baandet gaaer i tu, og vel Du kand bortflytte;
I Haab, Du Hytten faaer og engang til Dig det.

Ja, Dødelige Krop! Du lige Salig bliver,
Om Du forraadnet er, og ligger meer end stiv,
Da Trostens Ord og Aand den visse Trost os giver:
Dort Liv tår Døden bort! paa Døden følger Liv.

Grav

Stav = Skrift:

Opsadt

21

En anden Ben.

Kors = Kirke! hvor er dog din Lykke nu fort,
En Alter = Mand efter den Anden gaaer bort,
Er du da et Land, som ey duer?
De Duellig har været, som Sæden har strøed,
Dem længer² at saae Deres Hætte forbed,
For Kors = Kirken ingen dog gruer;

Shi Folket er Kierligt og Kirken er Skion,
Dg aldrig har Præsterne klaget paa Løn,
Dog vilde De Tvende ey tøve;
Hr. SINNING var elsket, Sin Hiord dog forlod,
Hr. SELMER i Steden med Frydefuld Mod
Til Kors = Kirken gif for at prøve,

Din Kirken og Folket fortiente sin Roes,
Der vilde Han være til Himlen en Loos;

Men Døden forkorted' Hans Dage.

Kors = Kirke! nu hviler din Lykke paa ham,

Som for Dig har baaret Synd, Døden og Skam,

Gid Han Jer nu maatte behage!

in einem der besten Fortsätze im Staat,
Der nicht nur den Wohlstand im Staat
durch seine Fortschritte, sondern auch
seine Macht, im Inneren und im Ausland,
sondern für die ganze Welt, durch die
die Welt der Welt der Welt.

